

KÉTSÉGBE ESVE

Kispál Csilla

Kétségbe esve

Mentem mennyei mezőkön.
Szedtem hajlongva drága kincseid.
Könnyeim, perceim, imáim
megnyitották szívek bilincseit.
Egyszer csak vihar tört ki
a lelkemben és eltévedtem.
Kezemből kihullott lámpásod
és az Utat elvesztettem.
Rossz voltam Hozzád.
Nem szerettelek időben, mikor kellett.
Árulóddá váltam a kakasszókor.
Én vertem Beléd a szegeket.
Hiányzik a véred eleven rubintja.
Melege, mint anyai szó.
Helyébe most hideg tél markol.
Szívem színe borzongató.
Fájón vágyom Reád.
Ó, bárcsak hallhatnálak.
Bensőm üvöltő ürességében
bolyongok, mint gazdátlan állat.
Hozzád sikong minden szavam
s közben árva csillagként hullok alá.
Megérintem a ruhád szegélyét.
Ó, szeresd az éjjelem hajnallá!

Forrás: www.keresztenydalok.hu